

עתידה ירושלים להוציא מים ולנבע מבווע. כאן יש לומר, סוף לכל הדרגות אינה ירושלים, אלא ודאי ירושלים ויום ההוא, הכל אחד. מה בין זה לזה? אלא ירושלים, כל הדרגות הקדושות שלה, כשסובבים נקראים ירושלים, וכך נראים. ויש דרגות שסובבות, ונקראות עזרות. אלה פנימיות ואלה בחוץ. ויש דרגות שנקראות כשסובבות לשכות.

(כשמתסובבות אלו הפנימיות ואלו לבחוץ, נקראו ירושלים. ויש דרגות שסובבות, ונקראות עזרות. ויש דרגות שנקראות לשכות) ויש דרגות שנקראות כשסובבות היכל ודביר. לפנים מפל אלו הדרגות יש נקדה אחת, (תהלים מה) כבודיה בת מלך פנימה. נקדה זו נקראת יום ההוא, וסימנך - (דברים א) ההוא יקרא ארץ.

ובשיעמד יום זה מתוך שבכי העזרה, תקום נביעת מים, ואותה נביעה תהיה מהים הקדמוני, כמו אמא שפנה בין זרועותיה, ומרב חלב שיונק, מתמלא פיו ונתגדל בו, מריק חלב לפי אמו. כך חצים אל הים הקדמוני.

רקחו ראש הישיבה ונשקו. אמר, חייך (חיי עולם שדבר זה כף), כף פרשוהו בישיבת הרקיע, וכך זה ודאי. ים האחרון - מעלות אחרונות שלה. אי חסיד קדוש, כמה חדוה על חדוה נתוספה באותו תינוק תוף בני הישיבה. עשרים ושבע טעמי התורה, אמר אותו תינוק. ושבעים כתרים עטרו לאביו באותו יום. אשרי חלקו מי שזוכה ללמד את בנו. אמר רבי שמעון, לא זכה אביו ללמד. אמר, אביו השאיר.

וכוד נסתר היה בתינוק זה על מה שהסתלק מהעולם ועל שרצו לדון דינו (בגלות) ונצל ממנו. זה היה בגלוי, שהיה מביש לרבו

זמונא ירושלים לאפקא מיין, ולנבעא נביעו, הקא אית לומר, סופא דכל דרגין, לאו איהו ירושלים, אלא ודאי ירושלים ויומא ההוא כלא חד. מה בין האי להאי. אלא ירושלים, כל דרגין קדישין דילה, פד אסתחרן, אקרון ירושלים. והכי אתחמאן. ואית דרגין דסתרון, ואקרון עזרות, אלין פנימאין, ואלין לבר. ואית דרגין דאקרון פד אסתחרן, לשכות. (ס"א) כד אסתחרן אלו פנימאין, ואלין לבר. אקרון ירושלים. ואית דרגין דסתרון, ואקרון עזרות, ואית דרגין דאקרון לשכות) ואית דרגין דאקרון פד אסתחרן. היכל ודביר. לגו מפל אינון דרגין, אית חד נקודה, (תהלים מה) כבודיה בת מלך פנימה. נקודה דא, אקרי יום ההוא, וסימנך (דברים ג) ההוא יקרא ארץ.

וכד יקום יומא דא, מגו שבכין דעזרה יקום נביעו דמיא, וההוא נביעו מן הים הקדמוני להוי. פגוונא דאמא, דברה בין דרועהא, ומסגיא חלבא דניק, אתמלי פומיה, ואתרבי ביה, אריק חלבא לפומא דאמיה. כך חצים אל הים הקדמוני.

נטויה רב מתיבתא, ונשקיה. אמר חייך (ס"א) חיון דעלמא דמלה דא הכי), אוקמוה במתיבתא דרקיעא, והכי הוא ודאי. ים האחרון: דרגין בתראין דילה. אי חסידא קדישא, כמה חדוה על חדוה, אתוסף פההוא ינוקא, גו בני מתיבתתי. עשרין ושבע טעמי דאורייתא, אמר ההוא ינוקא. ושבעין כתריין אעטרוה לאבוה פההוא יומא. זפאה חולקיה, מאן דזכי למילף לבריה. אמר רבי שמעון, לא זכה אבוה למילף ליה. אמר, אבוה שבק.

ורזא סתימא (דף קע"א ע"ב) הוה כהאי ינוקא, על מה דאסתלק מעלמא, ועל דבעו למידן דיניה, (ס"א באתגלייא) ואשתזיב מניה, דא הוה